

Duistere harten

Nora Roberts bij Boekeryj:

Het eiland van de drie zusters

1. *Dansen op lucht*
2. *Hemel en aarde*
3. *Spelen met vuur*

De Ierse trilogie

1. *Meer dan liefde*
2. *Gesloten hart*
3. *Vergeet haar niet*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Nora Roberts

Duistere harten

ISBN 978-90-225-6951-1

ISBN 978-94-0230-328-5 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Divine Evil*

Oorspronkelijke uitgever: G.P. Putnam's Sons

Vertaling: Jolanda te Lindert

Omslagontwerp: Johannes Wiebel|Punch Design

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & van Gelderen Literair Agentschap.

© 1992 Nora Roberts

© 2015 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL 1

Mensen willen engelen zijn, en engelen goden.

ALEXANDER POPE

Het verleden is de inleiding

WILLIAM SHAKESPEARE

1

De ceremonie begon een uur na zonsondergang. De cirkel was al lang geleden klaargemaakt, een perfecte negen voet, op de open plek tussen de oude en jonge bomen. De grond was bestrooid met gewijde aarde.

Wolken, donker en geheimzinnig, dansten voor de bleke maan langs.

Dertien mensen, gehuld in een zwart gewaad met een kap, stonden in de beschermende cirkel. In de bossen erachter schreeuwde een eenzame uil, klagend of meelevend. Toen de bel luidde, werd zelfs deze het zwijgen opgelegd. Heel even was het enige geluid het geruis van de wind door het prille lentegroen.

In de vuurkuil links van de cirkel brandde het vuur al. Nog even en de vlammen zouden opflakkeren, opgewekt door dezelfde wind of door andere krachten.

Het was Walpurgisnacht, de vooravond van 1 mei. In deze lentenacht zou er worden gefeest en geofferd voor een vruchtbare oogst en de macht van de mens.

Twee vrouwen in een rood gewaad stapten in de cirkel. Hun gezicht was niet verborgen achter een kap, ze hadden een bleke huid en een donkerrode streep over hun lippen, als vampiers die zich al hadden verlustigd.

Een van de vrouwen trok volgens de instructies die ze had gekregen haar gewaad uit en stond naakt in het licht van twaalf kaarsen. Daarna ging ze liggen op een verhoogd stuk gladgeschuurd hout.

Zij zou hun altaar zijn van levend vlees, de maagd op wie ze zouden aanbidden. Een paar aanwezigen stoorden zich aan het feit dat zij een prostituee was en dus verre van zuiver. De anderen genoten gewoon van haar weelderige vormen en haar gespreide dijen.

De hogepriester zette zijn masker van de Geit van Mendes op en begon in verbasterd Latijn te chanten. Toen hij klaar was met zijn voordracht hief hij zijn armen naar het omgekeerde pentagram boven het altaar. De bel werd geluid om de lucht te zuiveren.

Een jong meisje keek toe, vanuit haar schuilplaats in het struikgewas, met grote nieuwsgierige ogen. Er kwam een rokerige geur uit de vuurkuil, de vlammen knetterden, de vonken spatten omhoog. In de bast van de bomen rondom de cirkel waren vreemde vormen uitgesneden.

Het meisje vroeg zich af waar haar vader was. Ze had zich in zijn auto verstopt, zacht giechelend omdat ze hem voor de gek hield. Ze was niet bang geweest toen ze door het donkere bos achter hem aan liep. Ze was nooit bang geweest. Ze had zich verstopt en wachtte tot het juiste moment om tevoorschijn te komen en in zijn armen te springen.

Maar hij had een lang, donker gewaad aangetrokken, net als de anderen, en nu wist ze niet zeker wie haar papa was. Hoewel de naakte vrouw haar verwarde en fascineerde, leek dat wat de volwassenen deden niet langer een spel.

Het hart klopte haar in de keel toen de man met het masker weer begon te chanten.

‘We roepen Ammon aan, de god van het leven en de vruchtbaarheid. En Pan, de god van de wellust.’

Na het afroepen van elke naam herhaalden de anderen het. De lijst was lang.

De groep wiegde nu heen en weer, en maakte een laag bromgeluid, terwijl de hogepriester uit een zilveren kelk dronk. Daarna zette hij de kelk tussen de borsten van het altaar.

Hij pakte een zwaard en wees ermee naar het zuiden, oosten, noorden en westen, terwijl hij de vier Prinsen van de Hel opriep:

*Satan, meester van het vuur
Lucifer, brenger van het licht
Belial, die geen meester heeft
Leviathan, slang van de diepte*

Het meisje in de struiken rilde en was bang.

‘Ave, Satan.’

‘Ik roep u aan, Meester, Prins van de Duisternis, Koning van de Nacht, gooi de Hekken van de Hel open en hoor ons aan.’

De hogepriester schreeuwde deze woorden, niet als een gebed, maar als een eis. Al schreeuwend hield hij een stuk perkament omhoog. Het licht van de gretige vlammen scheen er doorheen als bloed. ‘We vragen dat onze oogsten overvloedig zijn, en ons vee vruchtbaar. Vernietig onze vijanden, breng ziekte en pijn aan diegenen die ons kwaad hebben gedaan. Wij, uw gelovigen, vragen om rijkdom en genot.’

Hij legde een hand op de borst van het altaar. 'Wij nemen wat we willen, in Uw naam. God van de Vliegen. In Uw Naam zeggen we: Dood aan de zwakken. Rijkdom voor de sterken. De roedes van onze sekse worden hard, ons bloed wordt heet. Laat onze vrouwen voor ons branden. Laat ze ons wellustig ontvangen.'

Hij streelde het lichaam van het altaar, en tussen haar dijen, terwijl de prostituee – goed geïnstrueerd – kreunde en onder zijn hand begon te bewegen.

Zijn stem werd hoger terwijl hij doorging met zijn verzoeken. Hij stak de punt van het zwaard door het perkament en hield het boven de vlam van een zwarte kaars tot er alleen nog stinkende rook over was. Het gebrom van de kring van twaalf achter hem zwol aan.

Op een teken trokken twee van de uitverkoren figuren een jong geitje in de cirkel dat doodsbang met zijn ogen rolde. Ze chantten nu bijna gillend. De athamas werd getrokken, het ceremoniële mes, waarvan het pas gewette lemmet glansde in het zilveren licht van de maan.

Toen het meisje het mes langs de keel van het witte geitje zag glijden, probeerde ze te schreeuwen, maar er kwam geen geluid over haar lippen. Ze wilde weggrennen, maar haar benen leken aan de grond genageld. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht; ze huilde en verlangde naar haar vader.

Later, toen ze weer opkeek, zat de aarde onder het bloed. Het droop over de rand van een ondiepe zilveren schaal. Ze hoorde de stemmen van de mannen als een brommend gezoem, en ze zag dat ze het koploze karkas in de vuurkuil gooiden.

Nu hing er de misselijkmakende stank van verbrand vlees in de lucht.

Met een jammerende kreet trok de man met het geitenmasker zijn pij uit. Eronder was hij naakt; zijn spierwitte huid glom van het zweet, hoewel het een koele nacht was. Op zijn borst glinsterde een zilveren amulet, gegraveerd met oude en geheime symbolen.

Hij ging schrijlings op het altaar zitten en boorde zich hard tussen haar dijen. Met een ijzige kreet dook een man op de tweede vrouw en sleurde haar op de grond, terwijl de anderen hun gewaden uittrokken en naakt rondom de vuurkuil heen dansten.

Het meisje zag dat haar vader, haar eigen vader, zijn hand in het gewijde bloed stak. Terwijl hij samen met de anderen rondhuppelde, droop het bloed van zijn vingers...

Clare werd gillend wakker.

Hijgend, koud van het zweet, kroop ze dieper onder de dekens. Met een

trillende hand zocht ze naar het knopje van de lamp bij haar bed. Toen dat licht niet genoeg was, stapte ze uit bed om ook de andere lampen aan te doen tot de kleine kamer in het licht baadde. Haar handen trilden nog steeds een beetje toen ze een sigaret uit het pakje haalde en een lucifer afstreek.

Ze zat op de rand van haar bed, en rookte zwijgend.

Waarom was de droom nu teruggekomen?

Haar therapeut zou zeggen dat het een voorspelbare reactie was op het recente huwelijk van haar moeder, omdat ze onbewust vond dat haar vader was verraden.

Dat was onzin.

Clare blies uitdagend de rook uit. Haar moeder was al ruim twaalf jaar weduwe. Iedere liefhebbende dochter die goed bij haar hoofd was, zou willen dat haar moeder gelukkig was. En ze was een liefhebbende dochter. Ze wist alleen niet of ze goed bij haar hoofd was.

Ze herinnerde zich de eerste keer dat ze deze droom had gehad. Ze was toen zes en was gillend wakker geworden. Net als vannacht. Maar toen waren haar ouders naar haar slaapkamer gerend en hadden ze haar opgetild en getroost. Zelfs haar broer Blair was naar haar kamer gekomen, met grote ogen en huilend. Haar moeder had hem opgetild en meegenomen, terwijl haar vader bij haar was gebleven en haar met zijn rustige, kalme stem steeds weer had verteld dat het maar een droom was, een nare droom die ze snel zou vergeten.

En dat was ook zo, vaak zelfs lange tijd. Maar dan kwam hij weer terug, als een grijnzende huurmoordenaar, op momenten dat ze gespannen, uitgeput of kwetsbaar was.

Ze drukte de sigaret uit en drukte haar vingers tegen haar ogen. Ja, ze was gespannen. Haar solotoonstelling zou al over een kleine week plaatsvinden, en hoewel ze elk beeld persoonlijk had uitgekozen, werd ze geplaagd door twijfels.

Misschien kwam het doordat de critici twee jaar geleden bij haar debuut zo enthousiast waren geweest. Nu ze zo succesvol was, had ze veel meer te verliezen. En ze wist dat wat nu tentoongesteld zou worden haar beste werk was. Dus wanneer dat middelmatig werd bevonden, dan was zij als kunstenaars ook middelmatig.

Was er een vernietigender beschrijving mogelijk?

Omdat ze zich liever druk maakte om iets tastbaarders, stond ze op en opende de gordijnen. De zon kwam net op, waardoor de straten en trot-

toirs van het centrum van Manhattan bijna roze leken. Ze duwde het raam omhoog en rilde in de kille lenteochtend.

Het was zo goed als stil. Een paar straten verderop hoorde ze het knarrende geluid van een vuilniswagen die zijn ronde maakte. Vlak bij de kruising Canal en Greene zag ze een zwerfster die een karretje voor zich uit duwde met al haar wereldse bezittingen erin. De wieltjes maakten een piepend en hol echoënd geluid.

Er brandde licht in de bakkerij drie verdiepingen lager aan de overkant. Clare rook flarden *rigoletto* en de lekkere gistachtige geur van brood in de oven. Er reed een taxi langs, met rammelende portieren. Daarna was het weer stil. Ze had net zo goed alleen in de stad kunnen zijn.

Was dat wat ze wilde? vroeg ze zich af. Alleen zijn, een plekje vinden en zich wentelen in eenzaamheid? Af en toe voelde ze zich zo verschrikkelijk alleen, maar toch niet in staat een plekje voor haar alleen te creëren.

Was dat niet ook de reden waarom haar huwelijk was mislukt? Ze had van Rob gehouden, maar zich nooit verbonden met hem gevoeld. Toen het voorbij was, voelde ze spijt, maar geen wroeging.

Of misschien had dokter Janowski toch gelijk en had ze haar wroeging begraven, volledig, elk onsje verdriet dat ze had gevoeld sinds haar vader was gestorven. En kanaliseerde ze dat gevoel door middel van haar kunst.

En wat was daar verkeerd aan? Ze wilde haar handen in de zakken van haar kamerjas stoppen en merkte dat ze die niet droeg. Een vrouw moest wel gek zijn om in SoHo voor een open raam te gaan staan alleen gekleed in een dun Bill the Cat-shirt. Ach, wat geeft het, dacht ze, en ze leunde nog meer naar voren. Misschien was ze gek.

Haar vuurrode haar was in de war doordat ze zo onrustig had geslapen, haar gezicht was bleek, leek vermoeid. Ze zag het steeds lichter worden en hoorde de geluiden van de ontwakende stad.

Daarna draaide ze zich om, klaar om aan het werk te gaan.

Het was al na tweeën toen Clare de zoemer hoorde. Hij klonk als een hinderlijke bij en overstemde de lasbrander die ze in haar hand had en de muziek van Mozart die uit de stereo dreunde. Ze overwoog even om de bel te negeren, maar het ging niet lekker met het nieuwe beeld en de interruptie was een goed excuus om te stoppen. Ze draaide de brander uit, liep door haar studio en trok haar veiligheidshandschoenen uit. Nog steeds met haar lasbril, laskap en schort voor, schakelde ze de intercom in. 'Ja?'

'Clare? Angie.'

‘Kom maar boven.’ Clare toetste de veiligheidscode in en stuurde de lift naar beneden. Nadat ze haar kap en bril had afgezet, liep ze terug en liep om de half afgemaakte sculptuur heen.

Het beeld stond op haar lastafel achter in haar loft. Eromheen lag allemaal gereedschap – tangen, hamers, beitels, extra branders. De tanks met acetyleengas en zuurstof stonden in hun stevige stalen kar. Onder dit alles lag een stalen plaat om te voorkomen dat er vonken en hete druppels op de vloer kwamen.

Clare’s loft werd bijna helemaal in beslag genomen door haar werk: brokken graniet, stukken kersen- en esenhout, stalen platen en buizen, en gereedschap om mee te hakken, te wrikken, te schuren en te lassen. Ze had het altijd heerlijk gevonden om omringd door haar werk te wonen.

Nu liep ze naar haar huidige werkstuk, met haar ogen half dichtgeknepen en haar lippen op elkaar geklemd. Het hield iets voor haar verborgen, dacht ze, en ze nam niet eens de moeite achterom te kijken toen de liftdeuren open gleden.

‘Ik had het kunnen weten.’ Angie LeBeau zwaaide haar zwarte krullen naar achteren en tikte met een donkerrode Italiaanse pump op de hardhouten vloer. ‘Ik probeer je al een uur te bellen.’

‘Ik heb het geluid uitgezet. Het antwoordapparaat neemt wel op. Wat vind jij hiervan, Angie?’

Angie ademde langzaam uit en bekeek het object op de werktafel. ‘Chaos.’

‘Ja.’ Clare knikte en bukte zich. ‘Ja, je hebt gelijk. Ik heb dit op de verkeerde manier aangepakt.’

‘Waag het niet die brander te pakken!’ Omdat ze niet langer wilde schreeuwen, liep ze naar de stereo en zette hem uit. ‘Verdomme, Clare, we hadden om half één een lunchafspraak in de Russian Tea Room.’

Clare ging rechtop staan en keek haar vriendin nu pas aan. Angie was, zoals altijd, een toonbeeld van elegantie. Haar koffiëleurige huid en exotische gelaatstreken werden perfect geaccentueerd door het marineblauwe Adolfo-pakje en de grote parelketting. Haar handtas en schoenen hadden dezelfde donkerrode kleur leer. Angie wilde graag dat alles bij elkaar paste, dat alles op de juiste plek zat. In haar kledingkast zaten haar schoenen keurig in doorzichtige plastic dozen en haar handtassen – een legendarische collectie – zaten in aparte vakken op speciaal gemaakte planken.

Clare daarentegen was al blij als ze de beide schoenen van een paar kon vinden in het zwarte gat dat haar kledingkast was. Haar verzameling hand-

tassen bestond uit één goed zwart avondtasje en een enorme canvas boodschappentas. Clare had zich al heel vaak afgevraagd hoe het mogelijk was dat zij en Angie vriendinnen waren geworden, en gebleven.

Maar op dit moment leek hun vriendschap in gevaar te zijn, merkte ze. Angies donkere ogen vlamden van woede en ze tikte met haar lange donkerrode nagels in hetzelfde ritme als haar voet tegen haar handtas.

‘Blijf zo staan!’ Clare beende door de kamer om in de chaos op de bank haar schetsboek te zoeken. Ze smeed een trui, een zijden blouse, ongeopende post, een lege zak Fritos, een paar romannetjes en een plastic waterpistool opzij.

‘Verdomme, Clare...’

‘Nee, niet bewegen!’ Met haar schetsboek in de hand gooide ze een kus- sen opzij en vond een krijtpotlood. ‘Je bent prachtig als je boos bent.’ Clare grijnsde.

‘Trut!’ zei Angie en verbeet een glimlach.

‘Zo is het goed!’ Clare’s potlood vloog over het papier. ‘Jezus, wat een jukbeenderen! Wie zou hebben gedacht dat een mix van een Cherokee, een Afrikaan en een Fransman zo’n beenderstelsel krijgt? Snauw iets tegen me, wil je?’

‘Leg dat stomme ding neer! Je komt hier echt niet met gevlei onderuit! Ik heb een uur in de Russian Tea Room Perrier zitten drinken en aan het tafelkleed zitten knagen.’

‘Sorry. Ik was het vergeten.’

‘Goh, dat verbaast me!’

Clare legde de schets weg en wist dat Angie er, zodra ze zich omdraaide, naar zou kijken. ‘Wil je iets eten?’

‘In de taxi heb ik een hotdog gegeten.’

‘Dan pak ik iets voor mezelf en kun jij me vertellen wat we moesten bespreken.’

‘De tentoonstelling, stomme trut!’ Angie keek naar de schets en onderdrukte een glimlach. Op Clare’s tekening schoten de vlammen uit haar oren. Maar ze weigerde zich te laten vermurwen. Ze keek om zich heen op zoek naar een schoon plekje en ging ten slotte op de armleuning van de bank zitten. God mocht weten wat er allemaal onder die kussens lag. ‘Huur je ooit nog eens iemand in om deze stal uit te mesten?’

‘Nee, ik vind het wel prettig zo.’ Clare liep naar de keuken, die weinig meer was dan een inham in de hoek van haar studio. ‘Dat stimuleert mijn creativiteit.’

‘Vertel die artistieke onzin maar aan iemand anders, Clare. Ik weet toevallig dat je een luie slons bent.’

‘Ja, je hebt gelijk.’ Clare kwam terug met een bak chocolade-ijs en een eetlepel. ‘Wil je ook?’

‘Nee.’ Angie ergerde zich altijd aan het feit dat Clare zich wanneer ze maar wilde – en dat was heel vaak – klem kon eten aan junkfood zonder ook maar een grammetje aan te komen.

Clare was één meter zevenenzeventig, en niet meer zo slank als toen ze jong was, maar nog altijd zo slank dat ze niet zoals Angie elke ochtend op de weegschaal moest gaan staan. Angie keek nu naar Clare, die met haar leren schort over haar werkoverall calorieën naar binnen schepte. De kans was groot, dacht Angie, dat ze er niets onder droeg.

Clare had zich ook niet opgemaakt. Haar huid zat vol lichtgouden sproeten. Ze had grote amberkleurige ogen, een driehoekig gezicht met een zachte, grote mond en een kleine, onopvallende neus. Ondanks Clare’s warrige felrode haar, dat net lang genoeg was voor een korte paardenstaart, en ondanks haar lengte, had Clare iets breekbaars, wat bij Angie – die nu dertig was, slechts twee jaar ouder dan Clare – soms moederlijke gevoelens opriep.

‘Meisje, wanneer leer je nu eens om rustig te gaan zitten en een maaltijd te nuttigen?’

Clare grijnsde en nam nog een hap ijs. ‘Nu je je zorgen om me maakt, neem ik aan dat je het me hebt vergeven.’ Ze ging op een kruk zitten en haakte haar laars achter de dwarsbalk. ‘Het spijt me echt van onze lunch.’

‘Het spijt je altijd. Waarom schrijf je geen briefjes voor jezelf?’

‘Dat doe ik wel, maar ik vergeet vervolgens altijd waar ik ze heb gelaten.’ Ze zwaaide met haar druipende lepel door de grote, chaotische ruimte. De bank waar Angie op zat, was een van de weinige meubelstukken, hoewel er wel een tafel verscholen ging onder een stapel kranten, tijdschriften en lege frisdrankflessen. In een hoek was een tweede kruk geschoven, maar daar lag een plaat zwart marmer op. Tegen de muren stonden schilderijen en overal waar maar plaats was, lagen, stonden of hingen sculpturen – sommige afgemaakt, andere opgegeven.

Via een zware gietijzeren trap kwam je bij de opslagruimte die Clare in een slaapkamer had veranderd. Maar de rest van de gigantische ruimte waar ze al vijf jaar woonde, werd in beslag genomen door haar kunst.

In de eerste achttien jaar van haar leven had Clare geprobeerd zich te houden aan haar moeders richtlijnen omtrent netheid en orde. Ze woonde

nog geen drie weken op zichzelf of ze had al ontdekt dat chaos haar natuurlijke milieu was.

Nu keek ze Angie met een vriendelijke grijns aan. 'In deze puinhoop kan ik toch zeker niets terugvinden?'

'Ik vraag me wel eens af hoe je je herinnert dat je 's ochtends moet opstaan.'

'Je maakt je alleen maar zorgen over de tentoonstelling.' Clare zette de halflege bak ijs weg, waar het, dacht Angie, waarschijnlijk zou smelten. Clare pakte een pakje sigaretten en vond een lucifer. 'Het heeft geen zin je daar zorgen over te maken. Ze vinden mijn werk mooi, of niet.'

'Juist. Waarom zie je er dan uit alsof je niet meer dan vier uur hebt geslapen?'

'Vijf,' verbeterde Clare haar vriendin, maar ze wilde niet over haar droom praten. 'Ik ben gespannen, maar ik maak me geen zorgen. Jij en je sexy echtgenoot piekeren al meer dan genoeg.'

'Jean-Paul is een wrak,' gaf Angie toe. Ze was nu twee jaar getrouwd met de galerie-eigenaar, en werd sterk aangetrokken door zijn intelligentie, zijn passie voor kunst en zijn prachtige lichaam. 'Dit is de eerste grote tentoonstelling in de nieuwe galerie. Dus niet alleen jouw naam staat op het spel.'

'Ik weet het.' Clare's gezicht betrok even toen ze dacht aan al het geld en alle tijd die de LeBeaus in hun nieuwe, veel grotere galerie hadden gestoken. 'Ik zal jullie echt niet teleurstellen.'

Angie zag wel dat Clare, ook al beweerde ze van niet, even ongerust was als zij. 'Dat weten we,' zei ze, met opzet vrolijk. 'Sterker nog, we verwachten dat we na jouw tentoonstelling dé galerie op de West Side zullen zijn. Ondertussen ben ik hier om je eraan te herinneren dat je morgen om tien uur 's ochtends een interview hebt met het tijdschrift *New York* en een lunch-interview met de *Times*.'

'O, Angie!'

'Daar kun je deze keer niet onderuit.' Angie sloeg haar welgevormde benen over elkaar. 'Je spreekt de journalist van *New York* in ons penthouse. Ik moet er niet aan denken dat je hier een interview zou geven.'

'Je wilt me gewoon in de gaten houden.'

'Dat ook. Lunch in Le Cirque, om één uur precies.'

'Ik wilde nog naar de galerie om de setup te controleren.'

'Daar is ook genoeg tijd voor. Ik kom hier om negen uur om ervoor te zorgen dat je opstaat en je aankleedt.'

'Ik heb de pest aan interviews,' mompelde Clare.

‘Jammer dan.’ Angie pakte Clare bij de schouders en kuste haar op de wangen. ‘Nu moet je even rusten. Je ziet er echt moe uit.’

Clare leunde met haar ellebogen op haar knieën. ‘Leg je mijn kleren niet voor me klaar?’ vroeg ze toen Angie naar de lift liep.

‘Misschien doe ik dat inderdaad nog wel.’

Nadat ze was vertrokken, zat Clare nog een tijdje te peinzen. Ze had de pest aan interviews, aan alle pompeuze en persoonlijke vragen. Aan het feit dat ze werd bekeken, getaxeerd en ontleed. Net zoals met de meeste dingen die ze niet prettig vond maar waar ze niet onderuit kon, verdrong ze die gedachte.

Ze was moe, te moe om zich goed genoeg te kunnen concentreren om haar lasbrander weer aan te steken. Sowieso had niets waar ze de afgelopen weken aan was begonnen goed uitgepakt. Maar ze was veel te rusteloos om een dutje te doen of om op de grond te gaan liggen en tv te gaan kijken.

Impulsief stond ze op en liep naar een grote koffer die dienstdeed als stoel, tafel en rommelbak. Ze rommelde er even in, zag de jurk die ze bij het eindexamenfeest had gedragen, haar examenbaret, de sluier van haar trouwjurk die drie reacties opriep – verrassing, amusement en spijt – een paar tennisschoenen die ze echt kwijt dacht te zijn en ten slotte een fotoalbum.

Ze was eenzaam, bekende ze zichzelf toen ze het album meenam naar de stoel bij het raam dat uitkeek op Canal Street. Ze miste haar familie. Maar nu ze allemaal te ver weg waren om hen aan te raken, kon ze hen in elk geval bereiken via oude foto’s.

Ze glimlachte toen ze de eerste foto bekeek. Het was een korrelige zwart-witte polaroidfoto van haarzelf en haar tweelingbroer Blair, als kind. *Blair en Clare*, dacht ze en zuchtte. Hoe vaak hadden zij en haar tweelingbroer niet gemopperd op het besluit van hun ouders om die schattige namen uit te kiezen? De foto was niet scherp, gemaakt door haar vader. Hij had nooit een scherpe foto gemaakt.

‘Ik heb iets met mechanische dingen,’ zei hij altijd. ‘Geef me iets met een knopje of een mechanisme, en ik maak het kapot. Maar geef me een handvol zaad en wat aarde, en ik kweek de grootste bloemen van het land.’

Dat was waar, dacht Clare. Haar moeder was een geboren doe-het-zelver, ze repareerde broodroosters en ontstopte gootstenen, terwijl Jack Kimball met een schop, spa en snoeimes een plaatje had gemaakt van de tuin van hun huis op de hoek van Oak Leaf en Mountain View Lanes in Emmitsboro, Maryland. Dat bleek wel uit een foto die haar moeder had ge-

maakt. Deze was perfect gecentreerd en haarscherp. De jonge Kimball-tweeling lag op een deken op een kort gemaaid groen grasveld. Achter hen waren weelderige voorjaarsbloemen te zien. Akelei, gebroken hartjes, lelietjes-van-dalen, springbalsemien – allemaal keurig netjes geplant zonder te gestructureerd te zijn, allemaal rijk bloeiend.

Dit was een foto van haar moeder. Met een schok realiseerde Clare zich dat ze naar een vrouw keek die jonger was dan zichzelf. Rosemary Kimball haar was donkerblond, getoupeerd en gelakt in de stijl van begin jaren zestig. Ze glimlachte, en had op elk heup een baby.

Wat was ze mooi, dacht Clare. Ondanks haar bolle getoupeerde haar en de overdadige make-up van toen, was Rosemary Kimball een knappe vrouw. Dat was ze nog. Blond haar, blauwe ogen, een tenger, goed gevormd lichaam en delicate gelaatstrekken.

Daar was Clare's vader, in een korte broek met tuinaarde op zijn knokige knieën. Hij leunde op zijn hark en keek met een verlegen grijns naar de camera. Zijn rode haar was kortgeknipt en zijn bleke huid was licht verbrand door de zon. Ook al was Jack Kimbell op de foto al lang geen puber meer, hij leek nog steeds alleen maar uit benen en ellebogen te bestaan. Een vreemde vogelverschrikker die gek was op bloemen.

Clare knipperde haar tranen weg en sloeg de bladzijde om. Ze zag kerstfoto's. Zij en Blair voor een overhellende kerstboom, twee peuters op glimmende rode driewielers. Ondanks het feit dat ze een tweeling waren, leken ze niet veel op elkaar. Blair leek op hun moeder en Claire op hun vader; alsof ze in de baarmoeder al partij hadden gekozen. Blair had iets engelachtigs, vanaf de bovenkant van zijn vlaskop tot de punten van zijn rode canvas Keds-schoenen. Clare's haarlint bungelde naar beneden en haar witte legging was afgezakt onder de stijve rok van haar jurk van mousseline. Zij was het lelijke eendje dat nooit in een zwaan was veranderd.

Er waren nog meer foto's, waarop te zien was dat ze opgroeiden. Verjaardagen en picknicks, vakanties en rustige momenten. Af en toe foto's van vrienden en familieleden. Blair, in het fraaie uniform van zijn muziekkorps op Memorial Day paraderend door Main Street. Clare met haar arm om Pudge heen, de dikke Beagle die meer dan tien jaar hun huisdier was geweest. De tweeling in de tent die hun moeder in de achtertuin had opgezet. Haar ouders in hun zondagse kleren voor de kerk op een paaszondag nadat haar vader zich opeens weer tot het katholieke geloof had bekeerd.

Er waren ook krantenknipsels. Jack Kimball die van de burgemeester van Emmitsboro een ordeteken kreeg als dank voor zijn werk voor de ge-